

Womhaj Bóh!

Cislo 31.
4. augusta.

Létnik 11.
1901.

Szerebke njedzelske łopjenka.

Wudawaju ło kóždy łobotu w Smolerjez knihiczišcežetni w Budyšinje a łu tam dostać sa šchtwórtlétnu pšchedplatu 40 up.

9. njedzela po šwjatej Trojizy.

Matk. 12, 28—34.

Guscziščo bė našchemu šnješej to praščenje prjódtk-pokožene: Kotra je najwošebnišča kašnja? pšchetoz tuto praščenje tehdy wutroby pišmarwuczenych wobnjenješče a czi jeni chychu i tutym praščenjom naščeho šnješa špytacž, czi drusy pak wot njeho nawuknyčž, to jene, ščtož je nušne. Se spravnej wutrobu i šesufšej pišmarwuczeny pšchistupi, wo kotrymž našče wotdželenje nam powjesčž dawa. Wón bėšče šlyšchal, kať rady šesufš žwojim njespšecželam wotmolwjesčše. Njedyrbjal tež temu, kiž se spravnym wotpohladanjom ło jemu bliži, wotmolwjenje dacž, kotrež jemu rošjašni, ščtož ło we hłowje a wutrobje jemu hibašče? A i wotmolwjenja, kotrež ło jemu dosta, špóšnaje se šwjatym wjeselom, so je se žwojim pytanjom na prawym pucžu byl. Dha hinať njemóže, wón dyrbi jeho „miščtr“ mjenowacž a jenož to jene hiščeže pobrachuje — a my drje šmėmy ło nadžecž, so je tež to hiščeže nawuknył — so tuteho šnješa žwojeho miščtra, žwojeho šbóžnika, žwojeho wumóžnika mjenuje, kiž móže jemu šamlutki pomhačž, tu najwošebnišču kašnju niž jenož wjedžecž, ale tež dopjelnicž. A to našč šbóžnik šam jemu na wutrobu položi i tym miłym šłowom, kotrež chžemy šebi bliže rošpomnicž. Wón praji: „Ty nješšy dalofo wot Božeho kraleštw.“ Tute šlowo je jara pšhecželniwe šlowo, na drugej štronje pak jara šhutne šlowo.

Kajka šhwalba bėšče tuto šlowo ja jeneho tyč mužom, kiž i wjesčha wo šchryštušku niczo wjedžecž njechachu. Tu pak bėšče jedyn, kiž bėšče na pucžu do Božeho kraleštw. Wón šnajesčše tón twjerdy grunt šwojeho žiwjenja, Boha, a nadawł šwojeho žiwjenja, tuteho Boha lubowacž i žylej wutrobu a i žylej myšlu a i žylej dušchu a se wščitkej možu. A pola njeho njebėšče to jenož jene prajidmo, kať pola jich wjele. To ło pokafuje na tym wjesjelu, kotrež mješče na šesufowych šłowach, so prajesčše: „Miščtrje, ty šy wopravdže derje rēcžal.“

Šwėczka jeho mėra drje ło jenož šlabje šwėczesčše, a tón šnješ najšlepje wjedžesčše, ščto tutej pytažej dušchi hiščeže pobrachowasčše, ale wón jeho wrócžo njepokafa. Wón jeho se šbóžnym šłowom trošchtowasčše, wo kotrymž tež pšhecželniwe napominanje ležesčše: „Ty nješšy dalofo wot Božeho kraleštw. Twoje pytanje a žedjenje je tebe žižo bliže wjedlo, hacž šebi myšlišch. Nětko czi i šhróblej wėru, so žyle blisko pšchindžesč, so i jnym dobom w Božim kraleštwje mišklach štejišch, hdžej tvoja dušcha haťle prawy měr namafa.“

Lubi cžitarjo! Njeklineži tuto lube pšhecželniwe šlowo tež pšches ščesčžijantwo, kotrež je tak hušto wot Boha šdalene. Šaj, našč šnješ tež dženška hiščeže někotremužkuliz, kiž šam to wjazy wėricž njecha, pšchiwola: Ty nješšy dalofo wot Božeho kraleštw.

Někotryžkuliz, kiž je pšched konfirmaziškim woltarjom dobre wušnacž wotpoložil pšched wjele šwėdkami, je pšches šawjedjenje, pšches šamšnu abo žusu winu pšchezo dale

wot Boha a Khrystusa so sdałował a dže psches žiwjenje bjes wěry a pschi tym wobczęženy we wutrobje a w śwědomju, a chze s mozu swoje wucho a swoju wutrobu samtnyč a njedha ničo hlyščeč wo Božy a čžeri s tyhazami swoje smiči s tym, sčtož bęšche nęhdy jemu swjate a męni, so je sam rjećazny wotbył. Ale hlaj, prjedy hacž męni, so stanje, so zyle spodživne myšle so w nim hibaju. Esnano su to synki swónow, knano hlyšchi stary smaty kherlusch abo wón dyrbi sa jnym kaschczom hieč, wón będžesche pschi khorolozu mandželske abo džesča abo wón sam na čěžku khoroscz čžerpi, a hlaj, w tajkich hodžinach je jemu tak dživno, jemu čěžke žebjenje so hiba po wšchomóznyh smitnym Bohu, wón so čžuje horjećehnjeny se spodživnej mozu a njeno „Böh“ a „Khrystuŝ“ so sašo čžisčęzi na jeho wutrobu a na jeho hubje — to su hodžiny, hdžęz nasch sbóžnik sam tajkim wbohim jabludženyh dušam do wóčka hlada a do hlubiny wutroby a jim pschivola: „Ty njejšy hlyšče zyle sdałeny wot Božeho kralestwa.“

Kajki sbóžny trošcht leži tola we wěstojci, so tola, hdžęz tež jich wjele so wot teho Knjesa a jeho zyrkwje džela, a njewęra so sjawnje přęduje, pola jich wjele, kiž tak čžinja, so su wšchu węru prjećz čžišli, schricžta węry hlyšče zyle hašnyla njeje, a so može tón Knjes tež jich s nowa dobyč, hdžęz a kaž so jemu spodoba.

Ale niz jenož trošcht, ale tež synk křutneho napominanja hlyšchiny s Knjesoweho słowa: „Ty njejšy daloko wot Božeho kralestwa.“ Ty njejšy daloko, ale tola niz blisko došč, hlyšče njejšy sastupil do Božeho kralestwa, s kotremuž sy tež ty powołany!

To njedyrbjesche pišmawučženeho wubudžieč a na to dopomnieč, sčtož jemu hlyšče pobrachowasche. Wón snajesche Boha a nadawł swojeho žiwjenja, Boha a blizscheho lubowacz, ale jemu pobrachowasche puč a wěrnoscz a žiwjenje tutón nadawł dopjelnicž; jemu pobrachowasche tón sbóžnik a nasch Knjes čžyšche jeho s tym milym słowom s hebi wabieč a jemu prajieč: „Tu najwobębnijchu kasnju snajesch a tola sy jenož „niz daloko“ wot Božeho kralestwa, hlyšče njejšy do njeho sastupil. Sakoń dyrbi tebi pęstón w Khrystuŝu byč, pschetož njeje w žanyh druhim ta sbóžnoscz a njeje žane druge njeno tym čžlowjekam date, w kotrymž móšli sbóžni byč. A hdžęz my tuto słowo: „Ty njejšy daloko wot Božeho kralestwa“ sam na so naložujemy, dha dyrbi nam jeho słowo jako křutne napominanje do śwědomnja klicžecž.

Ty njejšy daloko, ale čžehodla hlyšče niz nutschach w Božim kralestwje? Sčto tebe wotdžerži, sčto steji mjes tobu a mjes Božim kralestwom, sčto dha je węra, kotruž pschescoczieč so njemóžesč roshudžieč? Njeje to twój hręch, tvoje žadoščę, tvoja śwętna myšl, tvoja liwkoscz? Hlaj, tak wjedže Knjesowe słowo kóždeho mjes nami s potuče. Kač wjele hodžinow nascheho žiwjenja njeje byč, wo kotrychž dyrbinu hebi prajieč: my bęchmy jara daloko wot Božeho kralestwa. Kač wjele myšlow, słowow, skutkow je, kiž nas wobstozjuja: wy seče wot mlodoščę powołani jako wučownižy Khrystuŝowi, w jeho mjenje křčženi, psches jeho ewangelij rošwucženi, so byščeče jeho namakali, pola njeho wukli, na njeho hladali, sa nim křodžili, w nim męr a polne spokošenje namakali, a tola seče hlyšče tak daloko, tola hlyšče njejšę tak blisko, tak do njeho sakorjenjeni, kaž dyrbjeli to byč! Žejus Khrystuŝ, puč, wěrnoscz a žiwjenje so nam wchęduje,

kóždžiečku hodžinu postiečuje, chze pola nas wostacz, wot ranja hacž sašo s ranju, ale my so sa druhimi węzami prachamy a radšchi na sawjednikow pošluchamy, hacž na njeho? Tęhodla ma Knjesowe słowo: „Ty njejšy daloko wot Božeho kralestwa“ sa naš to napominanje w hebi: „Njewostanmy daloko!“ Bóče nutsch wy požohnowani teho Knjesa! Čžeho dla stóžieč wotkach? Tęho kralestwo je tu. Pod jeho wodženzom dyrbinu do jeho kralestwa, tu a tam pschińeč, so bychmy jemu živi byli a jemu hlyžili we węcznej prawdosczę, njewinosczę a sbóžnosczę.

Hdže sy ty? Hdže smy my? Njewostanęe daloko! Bóče, wšchitko je hotowe!

Samjen.

Puczowanie po Božim pišmje

abo

lajle myšle nadeńdžech, Bože słowo čžitajo.

Podawa śwěrný čžitat „Pomhaj Böh-a“.

1. kniha Wóšřazowe, 24. řaw.

(Potracowanje.)

IV. Sčtuczta 62—67. Zako bę brashčlowy čžah do strony pschichot, hdžęz bę so Isaač sašublił, pschińdže tutón wot studnje Žiwcho a Widžazeho, hdžęz bęšche so modlił, a sejnaje w dalokosczę wjelbludy. Rebekka pošmawšchi, so jim muž na polu napschęčo pschińdže, šhoni na swoje prachenje, sčto to je. Wona hotuje so na přenje setkanje s nim, a nawoženja dowjedže ju do swojeho macžerneho stana, so by tam nětko byla jeho mandželska.

Isaač pał pschińdže wot studnje Žiwcho a Widžazeho, tule studnje mějachu w Abrahamowej swojbye s čžaba, so bę Hagar tu Boha setkala, sa městno bójškeho šjewjenja. Isaač pał pschębywasche w kraju s poldnju, a bęšche wón sahol na polo wot tuteho swojeho hlyščeča s bliske studni pschęd wječorom, hdžęz njemęšesche so wjazy se wchędnym dželom nashadžowacz, so by so modlił.

Wo čžim druhim pał by mohł rospominacz a čžeho dla so modlicž, křiba swojeje žęitwy dla? Hdžęz so tež njeje sam wo žonu přęzowal, dha je čžim bóle hebi s modlitwu dobyč wukšbd wuproschł. Hdžęz so nam s Abrahamom rječ we węre jšewi, kotruž ma s čžęžka swojeho runječa, dha je Isaač bóle čžlowjek polny lubosczę; s Isakubom pał setkany so s tym, kotruž nješy nadžiju. Isaač ma malo samostatnoščę w swojej wobsobję; jeho powołanje je bóle to, so ma přenjeho s tšęžim patriarchom wjasacz; teho dla su tež powjesęe s jeho žiwjenja jara šnadnušche wotmęrene. Sa to pał je jeho wobębitoscz ta, so je wón čžim bóle živy so smutskownym čžlowjeku a so sakoženy we hlyškosczę. Wschudžom špónajemy na nim, so je wón syn s wotemřęteho žiwjenja, syn s macžery, kotruž bę dolho samlujena, a so bę wón tak wurdadny dar Boži. Woprowaniš nšč, s kotrymž měšesche Abraham jeho salkoč, drje jeho dušcha nišdy na nišdy njeje jabyła. Wón wosta wopor Bohu pošwjećeny swoje žive dny. Wo šęnške naleznosczę je so wón malo štaral a we wšchęch węzach daische so wodžieč; čžim mjenje pał jeho swontowny šwět jimasche, čžim bóle je so jemu smutskowny šwět, wukhadžazy s dušcha a s dušche, wotewřil.

Zan, wučobnik lubosczę w nowym šakonju, je tež smutskowna, roshladniwa woboda.

A Rebekka pošbęhny swojej woči, dofelž tola tu, hdžęz bę swojej nowej domijnje tak blisko, wšcho jeje kęžblivosczę šbudži, a wuhladawšchi, so nahladny čžlowjek s wobębnjeje čžlowibeje woričty po polu pschińdže, čžujesche drje hnydom, so je to Isaač; a padnywšchi abo škozšiwšchi s wjelbluda čžyšche jemu swoju čžescz wopotosacz.

A wona džesche s wotročkeč: Sčto je tutón muž, kotruž nam napschęčo dže po polu? Wotročł wotmolwi: To je mój knjes. A wona wa šchlewječ, na kwicž podobny, so by so pschękrywa, dofelž měšesche nawoženja njewjestu do křašha jenož se šchlewjerjom pschikrytu wuhladacz.

Wotročł powjedasche Isaačej wšcho, sčtož bęšche wón dokonjac.

A Izaak wjedzejsze ju do swojeje maczerneje hety abo do žónskeho stana, so by tam bydliła, hdžez bē něhdy Sarah pschewywała. A wsa abo pschija Rebekeu wot wotročija, kotrehož sašo k swojemu naney pōsta, a wona bēšče jeho žona, a wón ju lubowasche. Tak so Izaak trošchtowasche swojeje maczerneje smjercze dla, dotelež bē jeje prōdny stan jeho pospochi dopominal, so je ju šhubit.

Mjes šchesczijanami měl kōždy kup tajli bycz, wo kotrynž nam Wōjsaf na 23. stawje piša, a kōžde brachczenje a kōžda ženitwa mětej tajtej bycz, jako nam Wōjsaf na 24. stawje powjeda.

(Potraczowanie.)

Šhto hym psched 30 lětami w franzowskej wōjnje nashonil.

Episkal August Wiczas, tublet w Żornohylach.

W lēče 1867 džech do mery a buch do 2. kompagnije tječezhe pschakowskeho polka s pschimjenom „Kralowz Albert“ wusbēhnjeny. Tulōn polk steji w Žitawje. Zako bēch dwē lēče služil a so na dwēmaj powšchitkownymaj swuczowanjomaj wobdžělil — přeni krōcz w Draždžanskej wokolinje, a drugi ras w krajnje wot Draždžan hacž do nascheje herbisteje Lužicy — wrōczich so na šhwilu domoj. Stejach runje na sahodže w Kōdezach, jako so k šwjatolej japišta a so tak šwjatocznije druhe wojeste swuczowanje stōnczi. Dšicze tōn šamy džek mējach sbože, do lubeho staršchiskeho doma do kwartierj pschincž. Moja kompagnija dosta hospodu w Żornohylach, Lejnje a Wōzanach. Hnydom dostach tak mjenowanu dispoziciju domowlenzu. Tola jenož hacž do pschichodneho nalēcza, pschetoz potom dyrbjach sašo do služby stupicž. Wōrny posticzi so nam wojakam škladnoscz, to wschitko, šchtož bēchmy na tajtch swuczowanjach nawuknili, we wulkej wōjnje praktičny nakožecž.

Kōždemu je snate, kak Franzowskoje hižo dolho škladnoscz pytachu, junkrōcz s Mēnzami kozora cšahnycz. Njetriebam wupowjedacz, s tajtej njeahabiczijnowicžu Franzowskoje 9. julija 1870 wstupuču, jako bēšče so Hohenzollerskemu princzej Leopoldej šchpanista trōna posliczata. Hacž runjež tutōn dobrowōlnje wot swojeje kandidatury wotstupi, žadāsche tola franzowiska wyschnoscz psches swojeho požōla hrabju Benedetti w Emsšich kupjelach wot pruskeho krala Wylema I., so by wōn princzej Leopoldej sakajal, so hdy něhdy ja šchpanistu trōnu samowicž. Kral Wylem wotpołata franzowskeho požōla; wōn njemōžesche tute njeahabiczijne žadanje dopjelnicž. Tcho dla pschpowjedži Franzowska 19. julija 1870 Pruskej wōjnu.

Bēch tehdy runje trošchtu šhorowaty, dotelež bēch hebi pschi turnowanju ruku w paži nēkal rosczahnyl. Tcho dla njetrjebach so pschi službach wobdžělcz. Hdžy druhy na swuczowanischczo wuczahnychu, šhodžach do mēsta a lēni po drbhach wokoło dumbach. Tak bēch tež šobotu 19. julija wokoło džemječich na torhowschczo šchol, so bych hebi wili wobhladal. Na dobo widžach, kak našch pobocznik (adjutant) w školu a bjes tēkata psches torhowschczo bēžesche. To bēšče mi jara spōdžiwne, dotelež tola hewal wyschzy wjele na so džerža a ženje bjes tēkata njethōdža. Wōrny ja nim runje tak šhwatuje s pišatnje wojestki pišat wustoczi. Snajach jeho jara derje. Tcho dla hnydom k njemu pschistupich a so jeho woprašach, šchto ma to na hebi, so tak jara šhwata. Tōn mi hnydom wotmolwi, so je runje telegram dōšchol, so je wōjna, a duž sašo dale cšerjesche. Tuta priša bēšče mi tola kusť jara šylna. Njewjedžach, hacž dyrbju jemu wēricž abo niž. Nam wojakam wschaf njebēšche niczo wo wyškofej politiky abo wo wōjnišch njemērach snate. Džech pomaču do kasarmow, wojazy wrōczichu so runje se swuczowanischczo domoj. Wōrny wojzeti nam našch štolnik (hejtman), so je wopravdže wōjna s Franzowskej wudyrka. Wōn nam tež praji, so šmēdža czi, liž njeshu daloko wot Žitawy doma, na 24 hodžin na dowolenzu hieč, so mōhli swojich staršchich a šwōjbnych hišchje junkrōcz woprtacz. Tež ja so samowicž a tež dowolenzu dostach, hacž runjež bēch šhoru. Bēch so hnydom roščubdžil, so nochzu, jeli nēkal mōžno, doma wostacz, ale so cžu soču na wōjnu. Tak pschidžech šobotu psched wječorom domoj a džech hišchje junu njedželu do Buzek te wschit. Wudžo cžinjachu na mije wulle woczi, dotelež hižo wschitzy wo wōjnje wjedžachu a ja bēch tola na dowolenzu domoj pschischot. Kōždy snaty so mje praschjesche, kak pschidžez, so mam dowolenzu. Kōždy cžyšche nēščto wo wōjnje wjedžecž. Njemōžach jim dowotmolwujecž. Na

šmērtach so se šwojimaj staršchimaj a šwōjbnymi roščohnowach a podach so sašo do Žitawy. To bēšche šrudne wotšahlicze. Njewjedžach, hacž hdy sašo swojich lubych na šmēče wohladam a hacž jim njepraju poslednje Woženje.

Dotelež njebēch žyle strowy, dyrbjach po prawym do Draždžan, so bych do došadneho polka šastupil. Ale powšchitkowna šahorjenoscz ja cšezek našchego wōtznego kraja mi žaneho mēra njewostaji. Cžyč tež rad nēščto widžecž a nashoncz. Duž so roščubdžich, so hnydom ja stroweho samowicž; wschaf bēšchtej nohy dobrej. Njewjedžach halte teho dla k žanemu lētarzej, ale wobdžělch so hnydom sašo pschi služby. Pschi tutej wulkej mēšchēny so žadyn podwschaf ani wschaf sa lētarštim woprišimom njeprašchjesche.

Wōrny buchmy mēšchēzanam do hospody dacz. Refervistoj a krajni wobornizy, liž pospochi s wulkimi cžjōdami pschitšhadžachu, bydlichu w kasarmach. Wschudžom knješesche wulka bēhanža, mēšchēnža a wōlanža, wošebje w pišatni, w brōnjowej a draštowej komorje. Refervistoj a krajni wobornizy bēhachu s woprēdta wot jeneje kompagnije k druhej. Hdžez najwjozj snatych namatachu, tam wostachu. Tak bēšche druhdy kompagnija jedyn džek pschēšylna a drugi džek sašo pschēšlaba. Ale stōnczije je tola wschitko nēkal do porjada pschischto.

Džek 27. julija bēšche k wotjēdej postajeny. Šopotbnju w pschēch so na kasarmškim dworje našch bataillon šestupa. Kōščohnowanje bēšche cšezke. Wjele staršchich, bratrow, šotrow a — njewjestow bēšche so tam šescho. Ženi pšafacu, druhy nam dobyče pschējachu, druhy sašo nam mōšchēn pjelnjachu abo naš se wschēlakimi darami, wošebje s zigarami, wobdarichu. S žykej hudyžu cšehnjachmy psches mēsto na dwōrnischczo. Wschē drōhi bēchu tak s wēžinym ludom polne, so mōžachmy lēdma do přēdka štapacz. Wječor wokoło šednich stōnczije se Žitawy wotjēdžachmy. Wješchmy so se železnizy psches Ochranow do Lubija. Tež tudy bēšche so jara wjele snatych a pschēželow šromadžito, liž cžyčhu naš hišchje ras wohladacz. Wschitzy buchmy bohacze s jēdžu a s piczom wobdarjeni. Tež mōj šwaczinški mēšch bu derje napjelnjeny. Šotom jēdžachmy dale nimo Kōtwasch k Pomorzam, a tu šhladowach hišchje junkrōcz se šyštojtmaj woczōmaj k wōtznjej domišuje a k narodnej wjełzy. Pschetoz to wjedžachmy, so so njebudžemy wschitzy wjozj domoj wrōczicž. Šchto to budže?

Našch cšah šhwatāsche dale; jēdžachmy psches Wudyšchin, hdžez bēšche so tež wjele ludži šescho, dale psches Draždžany, Kieju, Wōrznju. Rano w 1/26 hodžin bēchmy w Lipsku. Tudy dostachmy k šhēbanju šhojaj a žalty a kōždy muž pjecz zigarow. Na našchich wofach pal bēchmy hebi napikimo ščiniłi: „Špēchna twora do Parija.“ W 7 hodžinach wotjēdžachmy s Lipsku a pschējēdžachmy bōrny pruske mjesh. Pschi rēzy Šsolawy widžachmy wulle želowe podkopl. Wohladachmy mēsta Weisensfeld, Naumburg, Kōsen, Weimar a Erfurt. Tudy w Erfurczje dostachmy we wulkich barakach wobjed. Šotom jēdžachmy dale psches Gotha, Eisenach — hdžez pschi železnizy rošpadanti snateho hroda Wartburg* wohladachmy — Webra, hdžez bēšche jara dolhi tunel, Žulda, Frankfurt, Hōchst, Hochheim. 29. julija 1/29 hodžin dojēdžachmy do Mohučja. Dwe nozy a potdva dnja bēchmy pospochi jeli. We wschitkich wjetšchich mēstach buchmy s zigarami a s piczom wobdarjeni. Tudy w Mohučzu dostachmy přenje šwarje. Wojakej bēšche duzy po puczju nashowniza (helm) s wosa wupadnyta. Nētko tu šiejesche s nahej šlowu kaž šhudy hrešchnik mjes nami. Zako bēchmy so na dwōrnischczo šestupali, cšehnjachmy wrōczje hacž do Hochheima, hdžez hospodu dostachmy. Tu so přeni krōcz wina napichmy. Bēšche tu waschuje, so wino po „šchoppenach“ pschēdawachu. To bēšche šhētro wulka mēra, nimale kaž našche piwowe taranczki. Wino šhodžesche jara derje, duž pijachu jo nētotši kaž piwo. Ale bōrny winowu mōž nashonczim, hdžy naš nohy wjozj dodžeržecž njemōžeschetej. Bēšche na šmēch, kak so našchi wjozj wječor šchitwje po drōhach šchmatachu.

(Potraczowanie.)

* Nētko jara rjenje ponowjeny. (Pschispr. redatzije.)

Wschelate s bliska a s daloka.

S Hodžija. Kaž šhonicmy, so šlowna šhadžowanika herbisteje studowazeje mlōdžiny 11. augusta pola naš w Hodžiju wotmēje. Zara so wješelimo, so lubych herbisch studowazych, studentow, gymnasiastow, seminaristow atd. stōnczije sašo ras mjes nami wohladamy. Dolho je, so tu njeshu wjozj byli; duž

chzem y ich czim wutrobniſcho witacz. Dawno ſo częſczene knjeżny a muſki ſpěwanski ſhor na rjany konzert hotuja. Knjeſ wuczeſ Kruschwiza i Wychez je i knjeſom fantorom Rozorom wſchu prózu nałoſiſk, to by ſo wſcho derje poradzilo. Naſch lud, kiſz herbſti ſpěw a towaſſcznoſeſz jara lubuje, ſo na wjeźornu ſabawu, kaſz teſz na ſłowu ſhromadſijmu, kiſz budſe wopodnju w 3 hodſinach pola Eignera, jara wjeſeli. Nadſijomnje ſo tu pſchi ſkladnoſeſzi ſſhadſowanſi Eserbja je wſchěz ſtron wohladamy. Lube herbſte towaſtowo i ſſhwarziz bē loni we Wobſlinku. Tu do Ğodſija ma bliſze a woſtanje wēczje teſz na wjeźor; a kaſz by bylo, hdy bychu teſz lubi Eserbja i Wufez, a i drubich woſadow 11. auguſta ſtaroſławny Ğodſij wopytali? Witani ſu nam wſchitzy, bliſzy a dalozy, ewangelſzy, kaſz katholicſzy, wſchitzy ſpěwo jeneho naroda. Woſhebe paſ je nadſijomnje ſtudowaza mlodſzina ſama bohacze ſaſtawjena. Niſz na ludowym, ale na jejnym wopye je cſajto pobrachowalo, a tola hjeſ njeje ſadym ſwjedzeń! Kaſz biſzo do prēdka: Witajez i nam do Ğodſija a — Wōh daj ſboſze!

— Sa noweho zyrkwiniſkeho wuczerja w Kellizach je ſo dotalny 3. wuczeſ w Butezach, knjeſ Schent wuſwolil. Duſz ſo do Butez nowy herbſti wuczeſ pyta. Dothodow je w Butezach 1200 hr., 150 hr. paſchouſkeje pſchilohi, wyſche teho ſa poſtraczo-wanſtu ſchulu atd. 220 hr. Duſz mōſze ſo Buteczjanſta woſada nadſeč, ſo ſo tam herbſto wuczerjo ſamolwoja.

— W Budeſtezach ſemrje prjedawſchi drubi wuczeſ knjeſ Schybaſ, kotryſz ſo pſched nekotrymi lētami na wumjeit poda, w 72. lēczje. Wōn bēſche pomizna, ſwěrna, wo wſchitſch lubo-wana duſcha, wo kotrymſz drje mōſze ſo prajez, ſo ſaneho nje-pſcheczela njemēſche. Narodſit je ſo wōn w Woſchczach a bēſche prjedy i zyrkwiniſkim wuczerjom w Sbjelſtu.

— Sa 3. wuczerja w Ğornjej Ğorzy je ſo dotalny zyrkwiniſti wuczeſ i Sbjelſta wuſwolil. Ğdyſz neto widſzimy, kaſz herbſiz wuczerjo i Prufſte i nam pſchitſhadſeja, to na to pokazuje, ſo ſu w Saffſej wuczerſke wobſtejnoſeſz lēpſche, hačz w Prufſej. To paſ dyrſajalo Prufſtu i temu wadēč, ſo teſz dothody ſa wuczerjom powyſcha. To dſe je zyle dobre, ſo ſo naſche wuczerſke mējma w Saffſej wobſhadſa, ale wobzarowacz je, ſo ſo pſches to pſchezo wjazy prufſkich wuczerſkich mēſtnow wuprōdnja, a ſo ſo naſchim wobſtejnoſeſzam wopravdſizja pomoz njedoſtawa. A to ſtare ſłowo njeh ſo njedabudze: Woſtan w kraju, to czi praju!

Śwjećenje njedzele.

Prufſki kral Wjedrich Wylem III. by prajil: „Njedzela czi ni tudſen a nočny-li ja te mſchi ſhodſieč, by mi teſz ſwjedzenſka, njedzelnſta myſli, to najlēpſche zyleho dnja pobrachowalo. — Duſz by wōn pſchi njedzelnſch Woſch ſkuzbach i tymi ſwojimi porjadnje pſchitomny byl a wōn roſumjeſche wſchitſo, ſchtoſz by jeho wot-dſerſeč mōhlo, wotſtronieč. Wōn, kiſz mējeſche telto wobſtaranja, wjedzelnſche ſhwile namafacz. Teho dla by teſz tych ſaſtojnſkow ſwaril, kiſz njebychu te mſchi ſhodſili a by to prajenje, ſo ſhwile nimaja, „njelniczomne ſamolwojenje“ mjenowal. „Cſaſ, kotryſz te mſchi i natwarjenju pſcheczuniſch,“ — by wōn huſto prajil — „njeje ſhubjenty; pſches njōn wofſchewjenty a poſhlinjenty, potom czim lōſo dſelach.

Dobry nan.

Saffſki kurwječ Jan Wobitajny ſo ja woczechujenje ſwojich dſečzi ſwěru ſtaracze. Brynzow da wōn we wſchěz wumēſtwach najlēpſe roſwuciez, najlēpſchich wuczerjom pſchitowa na ſwoj dwōr a naſladowacſtowo mējeſche ſam. Wōn by huſto do wuczyb pſchitſhadſal a w ſwojej pſchitomnoſeſzi latechſmuſh a ſchecſzjanſke modlitwy wuciez dał; wōn ſo ſam ſobu modieſche, dſerſeſche lētnje dwōſzy pruhowanje, na toreſz dyrſbachu kanzler a radſiečelſo ſobu ſhodſieč, by ſam potom ſwojim dſečjom cſekne dary roſdſelal a je i dalſchej pilnoſeſzi a poſluſchnoſeſzi napominal. Tele ſywa-lobne prōſzowanja buchu wot Woha kaſz bohacze ſohnowane, ſo wjele wjeſela na ſwojich dſečzoch doczafa, doleſz bechu rēczje a wēdomoſeſze derje nawulle, kaſz teſz kurwječ ſam i Dr. Lutherej praji: „Wōj ſpěw je mi kačjanſki liſt napſal; wōn proſy wo jelenja, torehoſz ſpěw jemu ſam ſtelil a poſlal; cſy, ſo by dale pilny byl.“ — Jako cſy buchu jemu netoſi woſebni porokowacz, praji wōn: „To drje nečto ſam wuknje, kaſz ma noſy pſches tonja

poſhnyč, ſo mōhł jēchacz, kaſz ma ſo dſiwich ſwēratow wobrócz abo ſajaza popadnyč; ale kaſz dyrbi bohobojajnje žiwj byč, ſchecſzjanſzy luječieč, i temu trebaja moji ſpěwo wuczenyč muſow a dobre kniſe pōdla Woſhego ducha a huady.“

Prawa mudroſeč.

W Kolmarje w Cſſaku bēſche ſkuda 84 lētna ſona, w kotreſeč žiwjenju njenadſizy pſchemējenje pſchidſe, ſo jej herbſtowo wot 12000 hrinnow pſchidſe. So by herbſtowo doſtala, dyrſeſche ſama je ſwojim piſmow wobſwēdēčieč, ſo je hiſchēje žiwa. Wboha ſona paſ njebēſche w ſwojim žiwjenju ani cſitacz ani piſacz nawukla. A doleſz amerikanſta wyſchnoſeč ſaneho ſchizſila ſa pod-piſmow placiez njeda, kaſz pola naſz tu a tam piſanja njewēdomni ludſo i ſchizſikom mēſto ſwojeho mjena ſwoju wolu ſjewja, dha ſona do najwjeſeſche cſeknoſeč pſchidſe, ſo mōſze herbſtowo ſhubieč. Drubi wupucz jej njewoſta, paſ na ſtare dny piſacz wutucz, paſ pjenjeſy woſtajieč. Sčto paſ ſebi ludſo placiez dadſa, ſo bychu mamona dobyli, kotryſz tola Woſe ſłowo njeprawy, jebawy a ſtraſchny mjenuje, wo tym 84 lētna ſona wobdſizwanja hōdny pſchitſad da. Wona po 4 njedzelnſej horzej prózy nawukny i tiche-potazej ruſu ſwoje mjeno piſacz a 12000 hrinnow doſta. Wona bēſche 84 lēt doſeč i žiwjenju mēla a by teſz i wumrječu doſeč mēla. Ale cſlowjeſ noſy w ſwojej wutrobie ſadōeč ſo pjenjeſach teſz hiſchēje w 84. lēczje, hdyſz ſo wot teho wuhojieč njeda, kiſz ma žiwjenje a wſchego doſeč. Stara ſona njewjedzelnſe, kaſz wjele hodſin mōſze hiſchēje tute 12000 hrinnow wuzieč. Ale to wona wjedzelnſe, ſo wot wſchitſch pjenjeſ ničzo do wēcznoſeč ſobu wſacz njemōſe. A tola da ſebi telto placiez, ſo by ſa njewēſty na lōſdy pad jara krōtki cſaſ mamou wobſeſzala. A my ſnajemy wēſtu mſdu, ſbōſny wotſhujeny ſōnz, kotryſz rēla dozpicz 1 Petr. 1, 4 — niſz na njewēſty krōtki cſaſ, ale ſa zylu wēcznoſeč — a damy ſebi taſ malo placiez. „To cſečte njej“, ſo ſchecſzjan ſpěw“, ale „to lōſte njej“, ſo ſchecſzjan budu“, ſpěwa ſhr. Rychtaſ, poboſny lēkaſ pſchi Hallſkej ſyrotowni, ale wōn ſpěwa ſa wjele hluchich wuſchow.

A kaſz wěrnō praji Knjeſ w ſeženju Luk. 16, 8: „Pſchetoſz dſečzi ſwēta ſu mudriſche hačz dſečzi ſwēta w ſwojej ſchlachē.“

Nēſhto i roſpominanju.

Ra to praſchenje jeneho ſerſchty: „Sčto myſlicze wo Jeſuſu?“ wotmolwi roſſwēſteny muſ: „Sčto myſlicze wo wutupjenju Jeruſalema?“

Kaſz twjerdze Woſe ſlubjena ſteja, taſ twjerdze ſteja teſz jeho hroſzenja.

Wot ſleho ſwēdomnja cſwilowana wutroba, to je hela; mērna wutroba, to je paradiſ. (Zapanſke pſchitſlowo.)

Cſit wo dujo taſ, ſo by w noſy mōhle twoje ſpanje mērne byč, w mlodōſečzi taſ, ſo mōhla twoja ſtaroba wjeſela byč. (Indiſke pſchitſlowo.)

Sčtoſz cſy i pſchēny tykanz mēč, dyrbi najprjedy nalečje woczalacz.

Daliſche dobrowolne dary ſa wbohe armenſke ſyrotky:

W Wochoſjanſke woſady pſches knjeſa ſararja Ğenczlu:

R. R. i Ğamorow 1 hr.

W mjenje wobohich ſyrotow praji wutrobny dſaſ

Gōlc, redaktor.

„Bombaj Wōh“ njeje jenoſz pola knjeſow duchownych, ale teſz we wſchěz pſche-dawacnjach „Eserb. Nowin“ na wſach a w Budyſchinje doſtač. Na ſchtwōrcz lēta placzi wōn 40 np., jenotliwe cſiſla ſo ſa 4 np. pſchedawaju.